

Sohvalta ylös!

Vuonna 2016 elin päällisin puolin varsin mukavaa elämää. Minulla oli hyvä työ suurlähetystössä, mukavat työkaverit, ystäviä, viihtyisä asunto ja vaatekaappi täynnä vaatteita. Elämä oli siis asettunut omiin mukaviin uomiinsa, mutta silti usein pohdin sitä, että haluaisin elämältä enemmän. Näin jälkikäteen on helppoa nähdä, että kyse ei pohjimmiltaan ollut siitä, että halusin itse elämältä enemmän. Ongelman ytimenä oli se, että halusin itse antaa enemmän!

5.5.2021

Vuonna 2016 elin päällisin puolin varsin mukavaa elämää. Minulla oli hyvä työ suurlähetystössä, mukavat työkaverit, ystäviä, viihtyisä asunto ja vaatekaappi täynnä vaatteita.

Matkustin usein ja kauas. Uskoni oli tiiviisti mukana arjessa. Kävin messussa, osallistuin seurakunnan elämään, opiskelin katekeetaksi ja opetin ensikommuunio- ja vahvistuksen sakramenttiin valmistavia kursseja nuorille.

Elämä oli siis asettunut omiin mukaviin uomiinsa, mutta silti usein pohdin sitä, että haluaisin elämältä enemmän. Mutta mitä? Jos olin rehellinen, näin että työni ei tuonut tyydytystä. Minulla oli kalvava tunne, että olin väärässä paikassa. Tätä epämääräistä tyytymättömyyttäni pakenin

erilaisiin viihdykkeisiin, sosiaaliseen mediaan, shoppailuun, harrastuksiin, ruokaan ja juomaan. Näin jälkikäteen on helppoa nähdä, että kyse ei pohjimmiltaan ollut siitä, että halusin itse elämältä enemmän. Ongelman ytimenä oli se, että halusin itse antaa enemmän!

Maailman nuortenpäivät Krakovassa

Alkukesästä 2016 hyvä ystäväni kysyi haluaisinko lähteä mukaan Maailman nuortenpäiville, jotka järjestettäisiin heinäkuun lopussa Krakovassa. Ensimmäinen ajatukseni oli, että olen aivan liian vanha lähtemään nuortenpäiville. Seuraava ajatukseni oli, että haluan ehdottomasti lähteä mukaan. Meitä lähti Helsingistä matkaan pieni, seitsemän hengen ryhmä, joka oli tapahtumaan osallistujien keski-ikää ajatellen hieman kypsempi. Majoituimme Puolan armeijan

rakentamalle 3 000 hengen pellolle raivatulle tilapäisleirille, missä nukuimme maalattiaisissa teltoissa. Alueelta puuttui sähköt ja tilapäisiin wc- ja suihkutiloihin oli yleensä aina pitkät jonot. En ollut koskaan aikaisemmin yöpynyt leirintä-alueella, saatika pellolla, eikä minulla ollut shoppailutaustastani huolimatta minkäänlaisia retkivarusteita. Matkaan valmistauduin hankkimalla uuden makuualustan ja retkipatjan. Makuupussin sain lainaksi työpaikaltani.

Viikon leirielämäämme mahtui niin kaatosadetta kuin hellettäkin, mutaa, muurahaisia ja kylmiä pikasuihkuja. Koska Krakovan kaupunki tursusi pyhiinvaeltajia, arvioiden mukaan paikalle oli saapunut reilut 1,5 miljoonaa henkeä, oli pakko luopua esimerkiksi ajatuksesta käyttää julkisia kulkuvälineitä. Päädyimme kävelemään kaikkialle, satoi tai

paistoi. Yleensä päivän aikana kumpaaakin ja useaan otteeseen. Kävellessä oli hyvää aikaa miettiä ja rukoilla. Usein lauloimme. Hetkessä eläminen oli yllättävän helppoa. Väentungoksissa huomasin, miten vallalla oli hyvä tahto. Epämukavuudesta ja paineesta huolimatta kukaan ei töninyt toisia, kertaakaan en todistanut epäystävällistä tai kärsimätöntä käytöstä. Paikalliset ihmiset tulivat tervehtimään pyhiinvaeltajajoukkoja katujen varsille, tarjoten vesipulloja tai vaan kädenpuristusta ja tarttuvaa hymyä.

Eräänä päivänä kävimme Auschwitz-Birkenaun keskitysleireillä. Sain siellä omista ja muiden reaktioista todistaa miten lähellä leirien jäljellä olevien rakennusten todistamat tapahtumat edelleen ovat. Epätodellisena on jäänyt mieleen hetki, jossa Birkenaun suuret lehmukset ja hiljaisuudessa kaikunut

linnun laulu olivat kauneudessaan
pysäyttävänä kontrastina tuolle
ihmismassojen tuhoamista varten
rakennetulle paikalle. Ilmassa väreili
myös uusi väkivallan uhka, Pariisin
ja Nizzan tapahtumien ollessa
tuoreessa muistissa.

Palaset loksahtavat kohdilleen

Kaikki muuttui, tai sanoisinko
elämässäni seuranneen suuren
muutoksen siemen kylvettiin
lauantaina, päivää ennen
paluumatkaa. Tuona kuumana
heinäkuisena päivänä vaelsimme
väentungoksessa reppuinemme noin
15 kilometrin matkan kaupungin
ulkopuolelle Campus
Misericordaelle, missä
tarkoituksenamme oli osallistua
paavi Franciscuksen viettämään
vigilian ja adoraatioon ja yöpyä
sitten taivasalla ennen sunnuntain
messua, paluuta kaupunkiin ja sitä
kautta koti-Suomeen alkuillasta.

En tule koskaan unohtamaan miten
parimiljoonainen
pyhiinvaeltajajoukko hiljentyi
sakramentin palvontaan, laskevan
auringon värjätessä heinäkuisen
iltataivaan vuoronperään laventelin,
kullan ja roosan väriseksi. Tuon
samaisen taivaan alla seistessäni
jokin sisälläni asettui oikealle
paikalleen. Vigiliassa paavi
Franciscus piti puheen, joka muutti
elämäni suunnan. Paavi herätteli
kuulijoitaan sanomalla aivan
suoraan, että nykymaailma ei
tarvitse nuoria ”sohvaperunoita” tai
”vaihtopenkkiläisiä”, vaan aktiivisia
pelaajia kentällä, jotka ovat valinneet
passiivisuuden asemasta puolustaa
arvokkuuttaan ja päättää
tulevaisuudestaan. Suorasukaiseen
tapaansa hän lausui, että elämä on
aina kaunista, kun valitsemme elää
sitä täysillä, haluten jättää jälkemme
historiaan jälkipolvia varten. Paavi
sanoi, että Herramme Jeesus haluaa,
ensimmäisen Helluntain tapaan

tehdä meissä ihmeen, yhden suurimmista ihmeistä mitä voimme elämässämme kokea. Tämä ihme on se, että hän muuttaa kätemme sovituksen välineiksi, yhteyden ja luomisen välineiksi. Paavi kutsui meitä toimintaan sanoen ”Herra haluaa, että sinun kätesi ovat muokkaamassa tämän päivän maailmaa.” Liian pieneen lainamakuupussiini kääriytyneenä katselin taivaan tähtiä ja nautin kaikkialla väsymyksestä ja epämukavuudesta huolimatta vallitsevasta tarttuvasta rauhasta ja ilosta. Ja pohdin paavin lausumia sanoja.

Pois vaihtopenkiltä!

Palattuani kotiin kaikki oli ulkoapäin ennallaan, mutta sisäisesti olin muuttunut. Tuntui, että olisin ollut yllättäen täysin hereillä. Minulla oli rohkeutta tarkastella elämäni ja todeta, että oli aika tehdä muutos.

Tämä yhteinen matkamme antoi minulle tilaisuuden kokeilla rajojani ja näkemään, että ne eivät olleetkaan siinä missä oli aikaisemmin aina ajatellut niiden olevan. Tiesin, että minulla oli tehtävä ja päämäärä, joka tuli yhtäkkiä täysin selkeäksi. Missään vaiheessa en ollut yksin, Jumala oli kanssani ja ohjasi minua eteenpäin.

Krakovan-matkaa seuranneena keväänä pyrin ja pääsin opiskelemaan toimintaterapeutiksi, ihmisläheiseen ja luovaan ammattiin, josta olin ollut jo kauan kiinnostunut ja jonka kautta voisin paremmin palvella muita ja käyttää kykyjäni. Hypätessäni uudelleen koulun penkille, irtisanouduin samalla myös työstäni ja luovuin asunnostani. Pakkasin tavarani ja huonekaluni varastoon ja muutin asumaan opiskelija-asuntolaan Silta-klubille. Luovuttuani aikaisemman elämäni puitteista ja

mukavuusalueestani – tai paavi Franciskuksen sanoin- ”sohvastani”,
voin sanoa koko sydämeistäni, että
sain ja saan joka päivä tilalle monin
verroin enemmän.

Seistessäni uuden tieni
risteyskohdassa omistin sen, niin
kuin aivan kaiken, elämäni,
opiskeluni ja työni Jumalalle. Hän on
suurella hyvytydessään ohjannut ja
tukenut minua matkani joka
vaiheessa. Kun kirjoitan tätä, olen
juuri valmistunut
toimintaterapeutiksi ja aloittanut
ensimmäisessä työpaikassani, jossa
teen työtä psykiatristen potilaitten
parissa. Koen, että teen sitä työtä
mitä minun kuuluu tehdä. Työni on
aivan uudella tavalla
merkityksellistä, koska en tee sitä
yksin enkä itseäni varten. Jumala on
läsnä kaikessa, työssäni, potilaissani,
arjen eri sattumuksissa. Voin todella
allekirjoittaa paavin sanat siitä, että
elämä on aina kaunista, kun

päätämme elää sitä täysillä, käyttäen
käsiämme ja kykyjämme yhteyden,
sovituksen ja luomisen välineinä.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/fi-fi/article/sohvalta-
ylos/](https://dev.opusdei.org/fi-fi/article/sohvalta-ylos/) (4.8.2025)